

УПРАВЛІННЯ ДІЯМИ ТА ТАКТИКА ПІДРОЗДІЛІВ ВИСОКОМОБІЛЬНИХ ДЕСАНТНИХ ВІЙСЬК

Тема 8. Аеромобільне (парашутно-десантне) відділення під час ведення оборонних дій

Заняття 1. Аеромобільне (парашутно-десантне) відділення під час ведення оборонних дій.

лекція

Навчальні та виховні цілі:

1. Розглянути з основи оборонного бою аеромобільного(парашутно-десантного) відділення.
2. З'ясувати порядок роботи командира з організації оборони відділення.
3. На прикладах з досвіду бойових дій і військових навчань виховувати у курсантів ініціативу, сміливість, рішучість та усвідомлення важливості вивчення тактики.

НАВЧАЛЬНІ ПИТАННЯ

1. Сутність та мета оборонного бою, вимоги до нього. Умови переходу до оборонного бою. Місце, завдання та роль відділення в оборонному бою. Бойовий порядок відділення з урахуванням його розподілу на бойові групи. Склад бойових груп (двійок, трійок) у відділенні. Розподіл обов'язків між військовослужбовцями в бойовій групі. Взаємодія військовослужбовців у бойовій групі та бойових груп у відділенні. Бойові можливості відділення. Система вогню та інженерне обладнання позицій відділення.

2. Послідовність та зміст роботи командира відділення з організації оборонного бою в умовах безпосереднього зіткнення зіткненням з противником та поза зіткнення з ним. Картка вогню відділення.

3. Ведення оборонного бою. Особливості дій військовослужбовців у складі бойових груп в умовах ближнього бою.

1. Сутність та мета оборонного бою, вимоги до нього. Умови переходу до оборонного бою. Завдання відділення в оборонному бою. Місце позиції відділення в опорному пункті взводу. Розташування відділення на позиції. Бойовий порядок відділення на БМД (БТР) з урахуванням його розподілу на бойові групи. Організація системи вогню.

Оборона – вид тактичних дій. Вона здійснюється з метою відбиття наступу переважаючих сил противника, завдання йому максимальних втрат, утримання важливих районів (об'єкти) місцевості та створення сприятливих умов для переходу в наступ.

Умови переходу до оборони

відсутності
зіткнення з противником

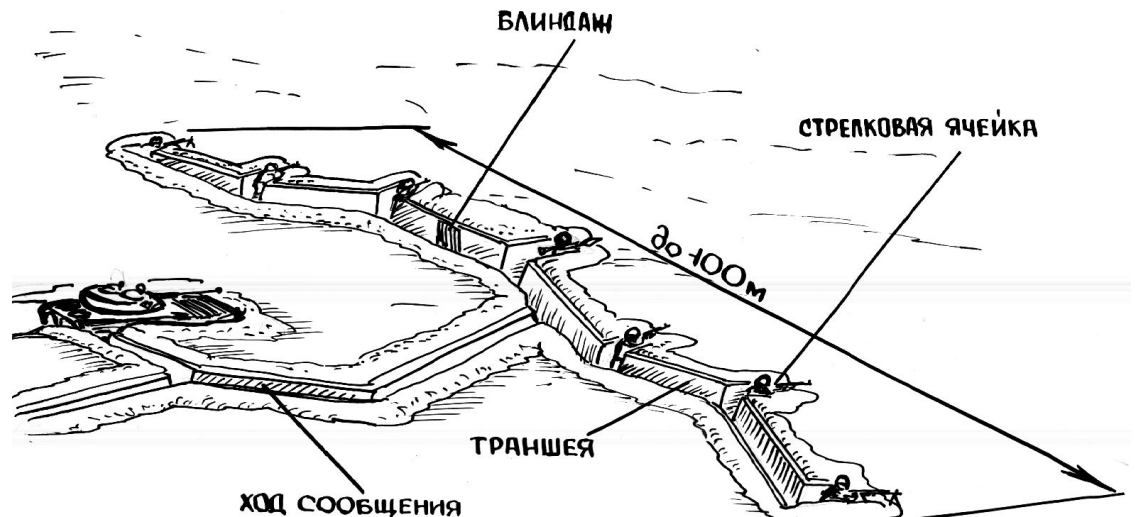
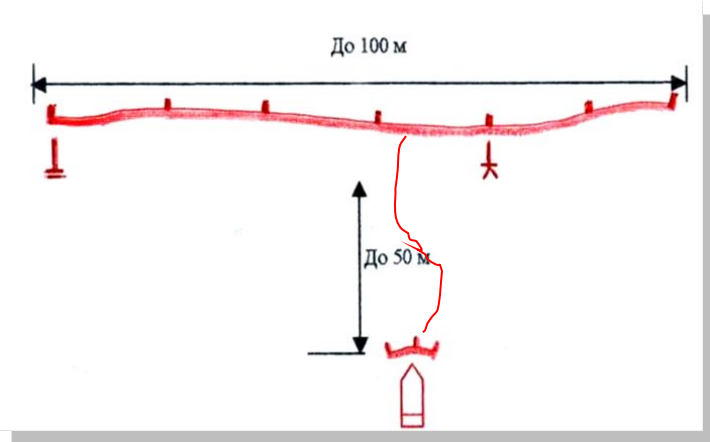
безпосереднього
зіткнення з противником

Відділення обороняється в складі взводу.

Позиція відділення може бути на правому, лівому фланзі, або в центрі бойового порядку взводу.

Відділення обороняє **позицію до 100 м.** по фронту.

Проміжки між позиціями відділень в обороні можуть бути **до 50 м.** Вони повинні знаходитися під безперервним спостереженням, прикриватися вогнем та загородженнями.

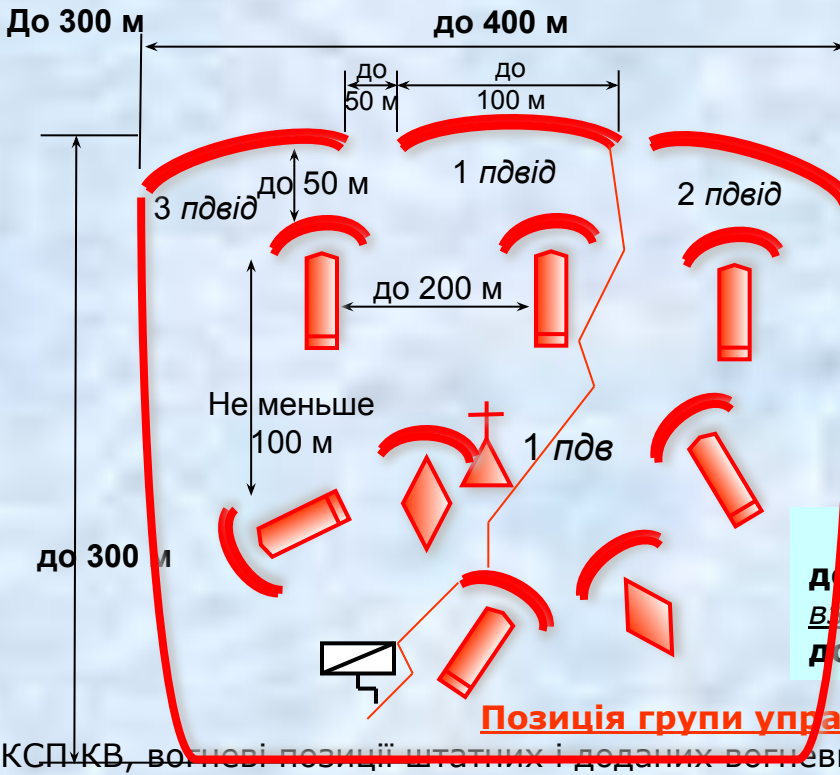
Бойова машина відділення розташовується в центрі позиції відділення, на чи фланзі за позицією на віддаленні **до 50 м.**

ОПОРНИЙ ПУНКТ ВЗВОДУ

Опорний пункт — це ділянка місцевості, яка підготовлена до оборони в інженерному відношенні і зайнята взводом для виконання поставлених завдань.

Опорний пункт пдв (а-дв) складається:

- позицій відділень;
- вогневих позицій БМД(БТР);
- позиції групи управління і вогневої підтримки;
- КСП взводу і ходів сполучення до нього і в тил;
- вогневих позицій доданих вогневих засобів (основних, запасних, тимчасових, хибних), які не увійшли до складу цієї групи;
- місця розміщення групи бойових машин;
- в глибині опорного пункту механізованого взводу – місце розміщення запасу боєприпасів і місце збору поранених

Взвод обороняє опорний пункт до 400 м по фронту і до 300 м в глибину, проміжки між опорними пунктами взводів можуть бути до 300 м. Відділення обороняє позицію до 100 м., а проміжки між позиціями відділень — до 50 м.

Позиція групи управління і вогневої підтримки включає

КСП КВ, вогневі позиції штатних і доданих вогневих засобів.

КСП командира механізованого взводу розташовується в ході сполучення (на позиції відділення у другій лінії, що обладнана в глибині опорного пункту) або БМП (БТР).

Вогневі можливості відділення виражаються кількістю БМД, БТР, атаку яких воно самотужки відбити наявними засобами, зберігаючи при цьому свою боєздатність.

Методика розрахунків базується на використанні коефіцієнта бойової ефективності БМД, РПГ-7Д.

Коефіцієнти бойової ефективності показують середні можливості протитанкових засобів щодо їх здатності по знищенню броньованих об'єктів противника в ході оборонного бою.

РПГ - 0,3

БМД - 2,0

При визначенні можливостей відділення в обороні по знищенню піхоти, що атакує, використовуються наступні вихідні дані:

- кількість стрілецької зброї і щільність вогню.

Щільністю вогню називається кількість куль, яка приходить на 1м фронту визначеного рубежу, що випускається підрозділом у 1хв. із усіх видів зброї.

На підставі досліджень, досвіду війн для відбиття атаки противника досить створити щільність 4-5 куль у хв. на погонний метр фронту оборони.

Побудова оборони

аеромобільно-десантного

(парашутно-десантного)

відділення включає:

- бойовий порядок відділення;
- позицію відділення;
- систему вогню.

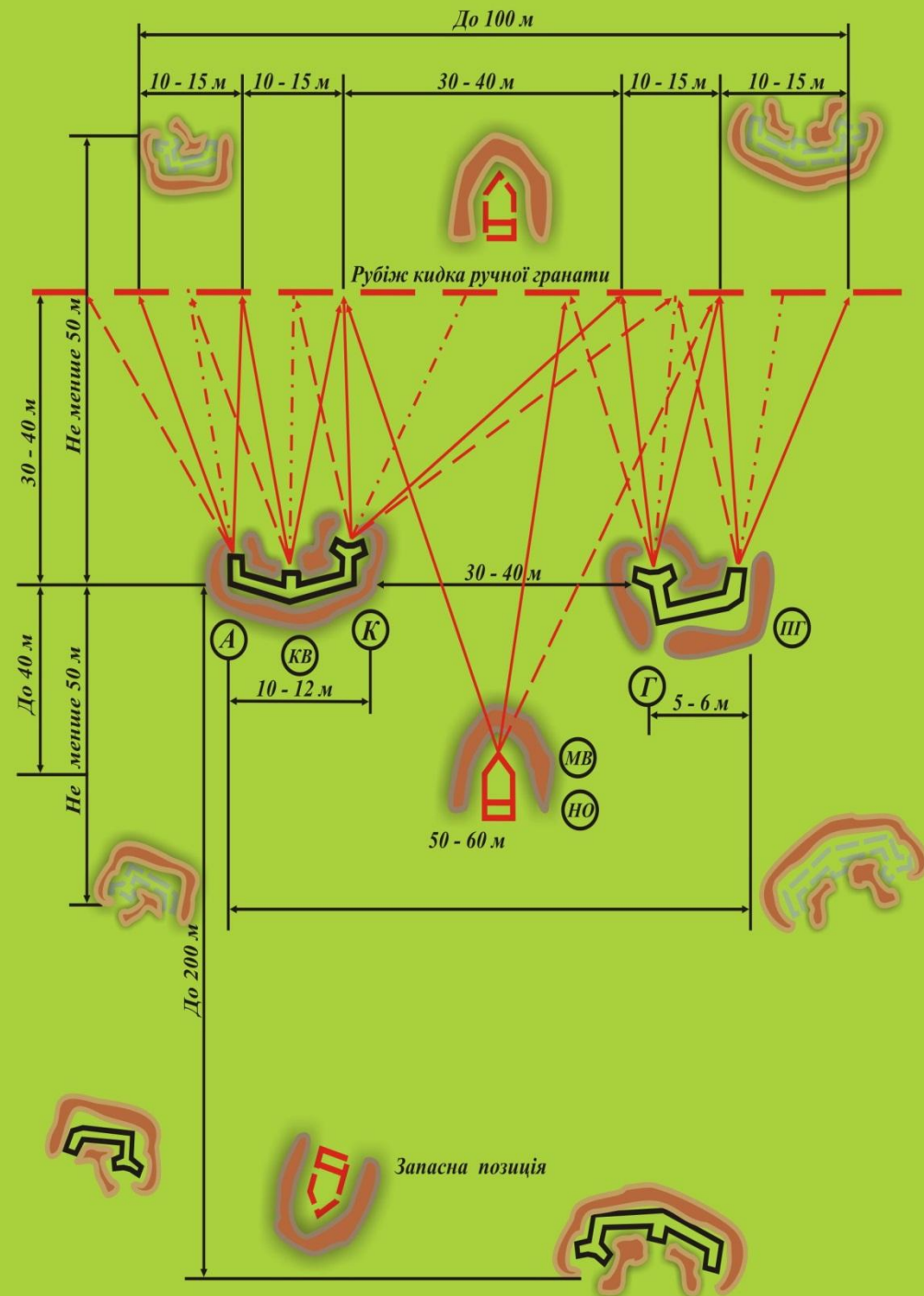
Бойовий порядок

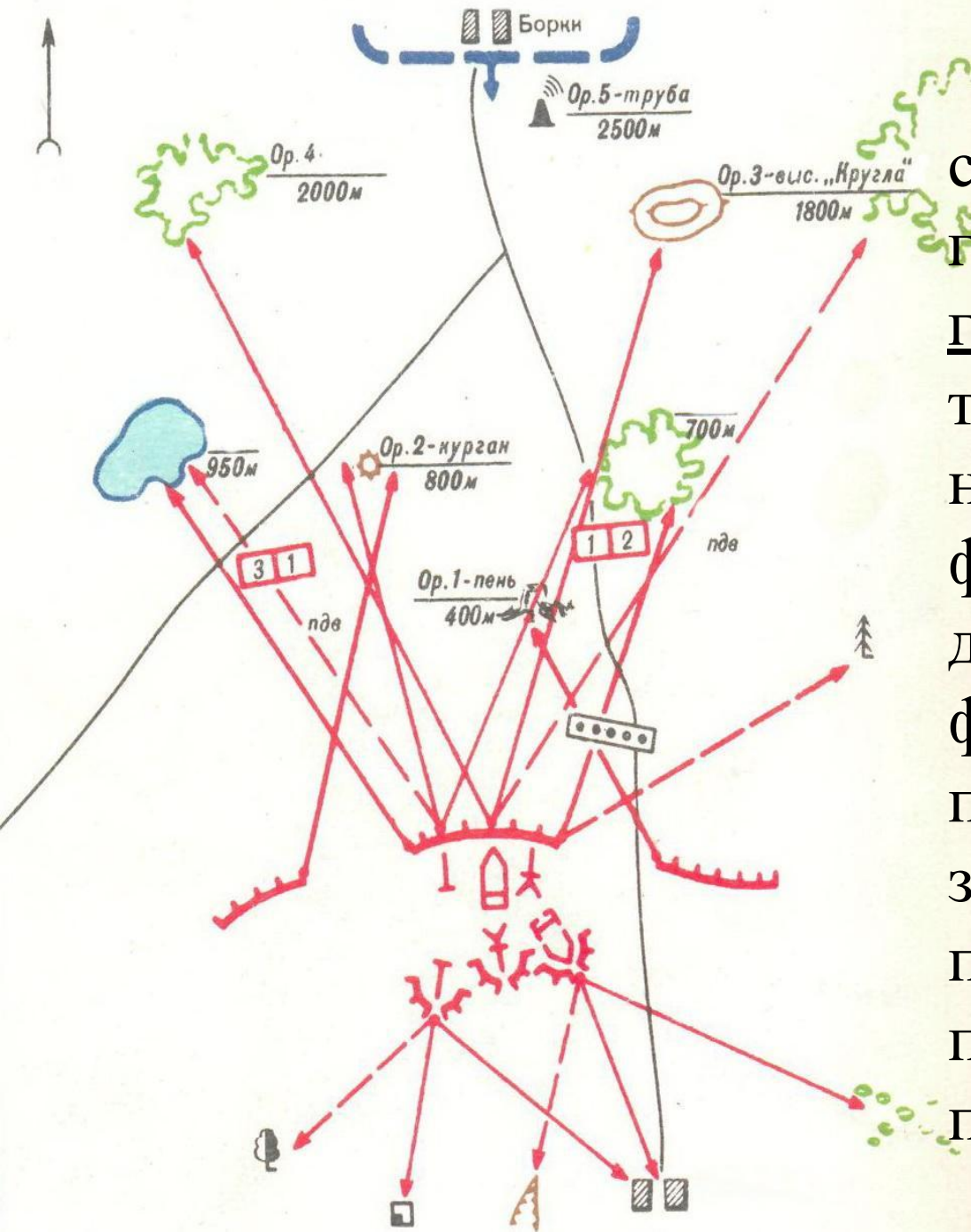
відділення в обороні

складається з основних і запасних (тимчасових)

вогневих позицій штатних та приданих вогневих засобів.

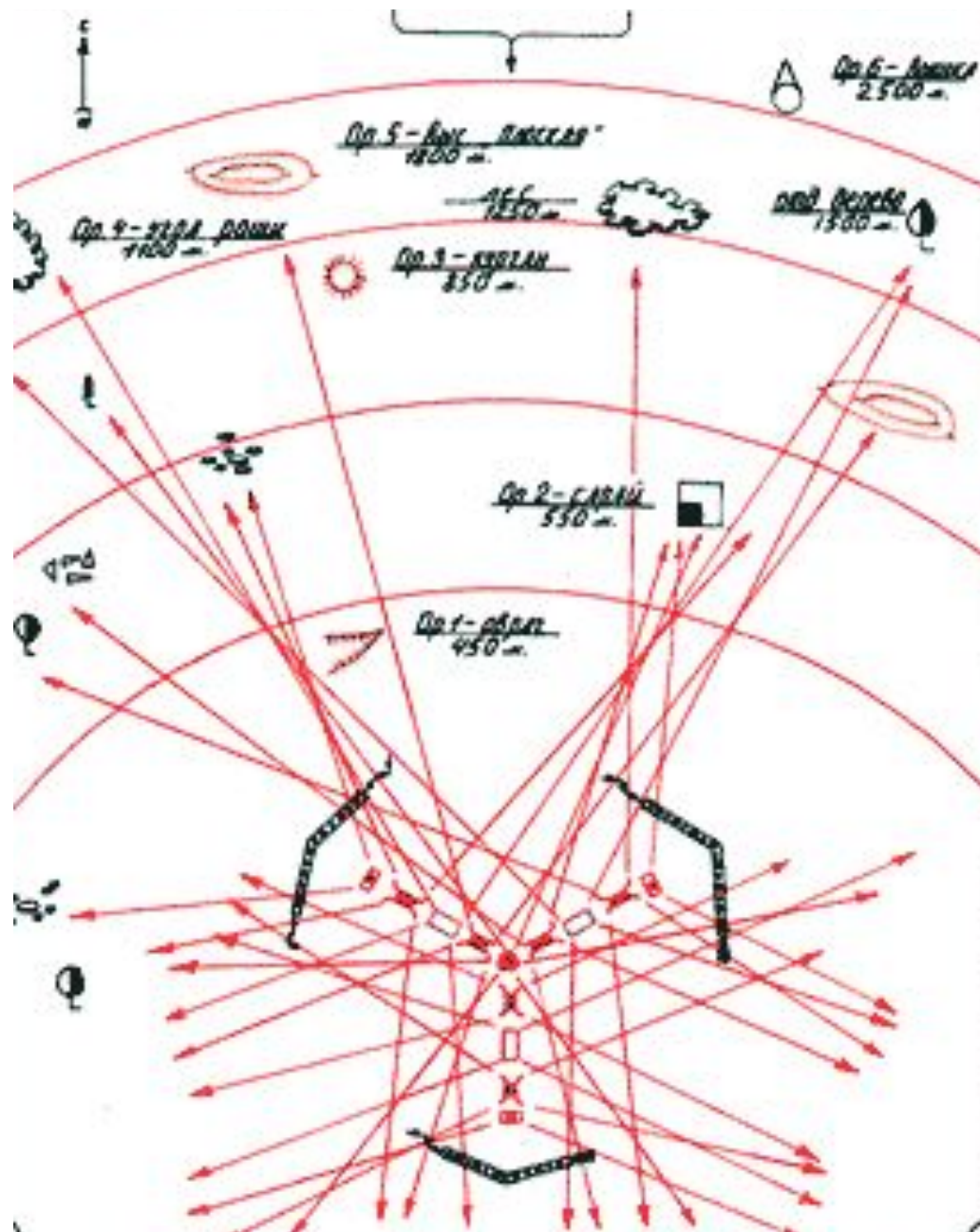
На позиції відділення можуть розташовуватися вогневі засоби старших командирів.

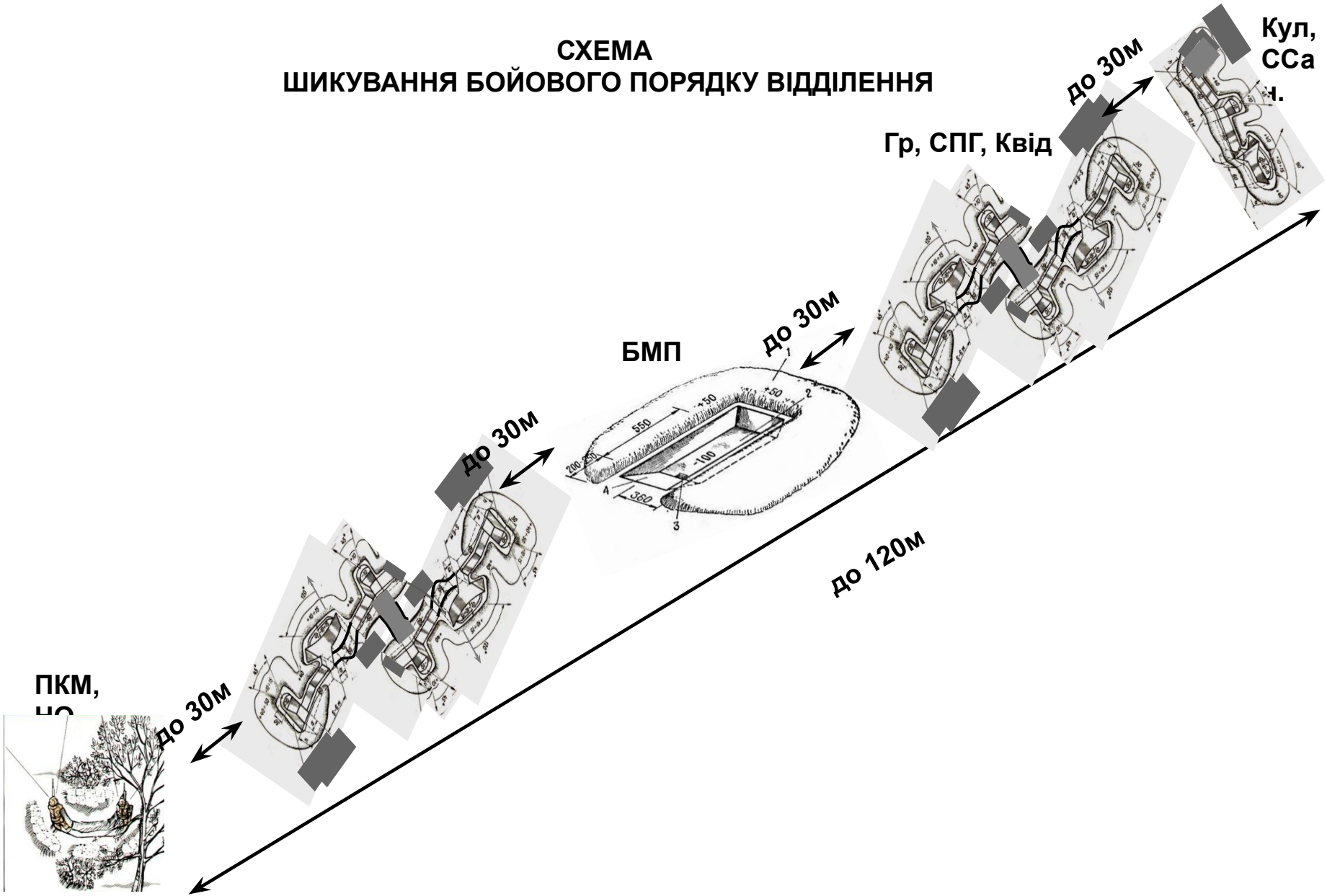

На позиції відділення стрільці, кулеметники і гранатометник (бойові групи) розташовуються так, щоб усі підступи до неї перед фронтом і на флангах знаходилися під дійсним, особливо фланговим і перехресним, вогнем, а загородження і перешкоди добре проглядалися і прострілювалися.

СХЕМА ОПОРНОГО ПУНКТУ ВЗВОДУ

**СХЕМА
ШИКУВАННЯ БОЙОВОГО ПОРЯДКУ ВІДДІЛЕННЯ**

Зростання ролі *дрібних підрозділів* у боротьбі із мало чисельними мобільними групами противника, обумовило доцільність створення у складі відділення можуть створюватися бойові групи - *«двійок» та «трійок»*, до складу якого можуть входити до трьох бойових груп.

Склад вказаних бойових груп залежить від організаційно-штатної структури відділення та завдань, які воно виконує. У разі посилення відділення вогневими засобами, до складу бойових груп можуть додатково входити: вогнеметник, розрахунок АГС-17 чи СПГ-9.

Варіант складу бойових груп парашутно-десантного (аеромобільно-десантного) відділення може бути наступним:

1 група - старший стрілець (старший групи), кулеметник;

2 група - командир відділення, гранатометник, стрілець-помічник гранатометника;

3 група - заступник командира бойової машини - навідник-оператор (кулеметник КПВТ) та механік-водій (водій).

При переході відділення до оборони насамперед повинні бути організовані спостереження і система вогню перед фронтом, на флангах і в тилу.

В бою особовий склад відділення буде діяти відповідно завдань, поставлених бойовій групі.

В ході оборонного бою бойові групи можуть вирішувати наступні завдання:

Перша бойова група (СС, К):

- ведення розвідки на відстанях *від 500 до 700 м*;

знищення живої сили та неброньованих засобів противника на відстанях *від 300 до 500 м*;

- використання найбільш підготовленого та фізично розвинутого солдата в резерві для посилення небезпечних місць (діє за вказівками командира відділення, в залежності від умов обстановки).

Друга бойова група (КВідд, Г, СПГ):

- ведення розвідки на відстанях від *500 до 700 м*;

- знищення живої сили і броньованих засобів противника на відстанях *від 300 до 500 м*;

- охорона командира відділення.

Третя бойова група (НО, МВ):

- ведення розвідки з використанням оптичних прицілів бойової техніки на відстанях *до 2000 м*;

- знищення живої сили противника на відстанях *до 2000 м*;

- знищення броньованих цілей противника на відстанях *до 1500 м*.

Кожному військовослужбовцю вказуються 2-3 вогневі позиції, які необхідно змінювати після декількох черг (пострілів) та сектори стрільби - основний і додатковий, які повинні перекриватися не менше ніж на 10-15 градусів (170-250 тисячних), створюючи зону суцільного вогню; сектор обстрілу для кулеметника в обороні - до 120 градусів, для автоматника - до 40 градусів.

Висування на вогневі позиції здійснюється під вогневим прикриттям чергового вогневого засобу і вогню БМД (БТР).

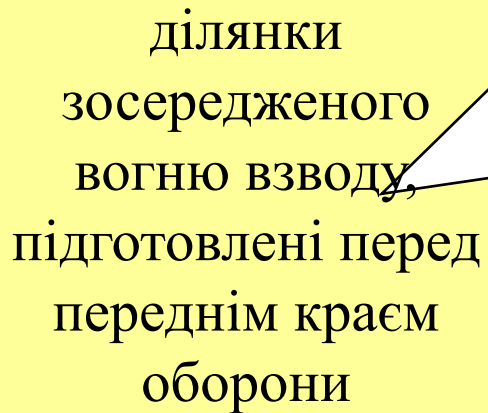
Щоб зменшити ймовірність знищення БМД (БТР) вогнем ПТКР, для кожної одиниці бойової техніки обладнуються 1-2 укриття (за зворотними схилами висот, у ярах, у лісі, тощо).

Кожній бойовій машині призначаються 2-3 вогневі позиції (на найбільш небезпечних напрямках наступу противника). При цьому, із кожного укриття необхідно готувати вихід на вогневі позиції не менше ніж по двох маршрутах.

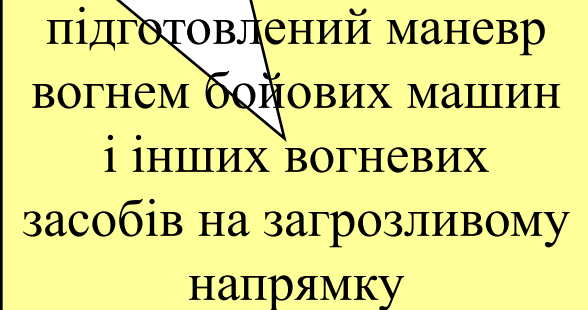
Система вогню - організоване відповідно до рішення командира з урахуванням характеру місцевості і встановлених інженерних загороджень сполучення підготовленого вогню усіх видів зброї.

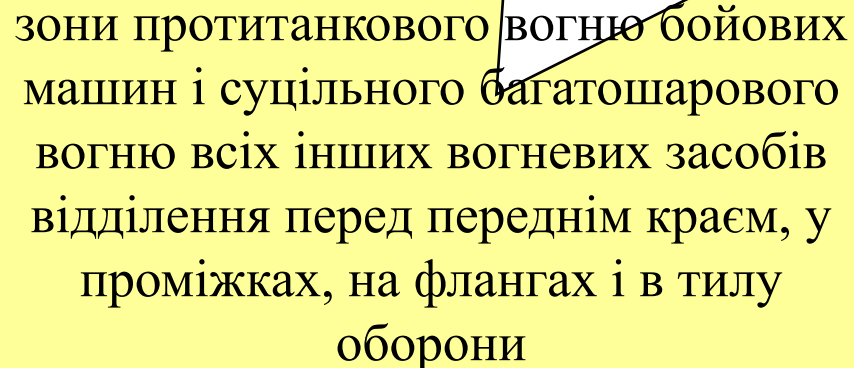
Система
ВОГНЮ

ділянки
зосередженого
вогню взводу,
підготовлені перед
переднім краєм
оборони

підготовлений маневр
вогнем бойових машин
і інших вогневих
засобів на загрозливому
напрямку

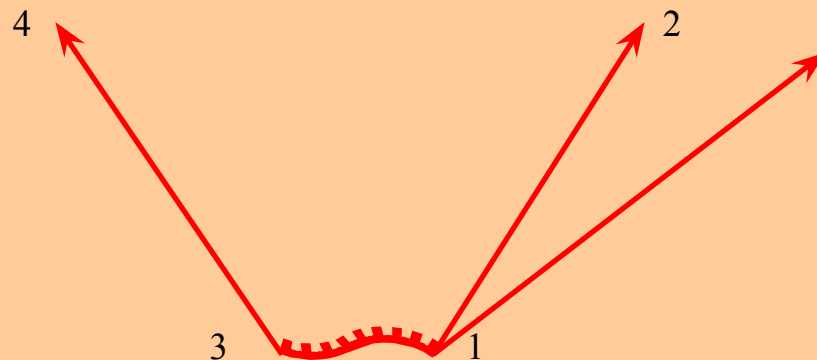

зони протитанкового вогню бойових
машин і суцільного багаточарового
вогню всіх інших вогневих засобів
відділення перед переднім краєм, у
проміжках, на флангах і в тилу
оборони

При організації системи вогню відділенню вказуються: смуга вогню, додатковий сектор обстрілу (а взводу, крім того, 1-2 ділянки зосередженого вогню).

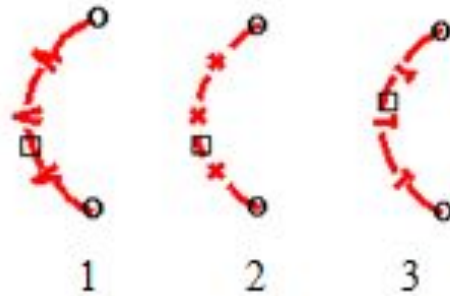
Смуга обстрілу вказується на місцевості чотирма крапками: перша – на правій границі позиції, друга – в розташуванні противника на далькості досяжності вогню озброєння відділення, третя – на лівій границі позиції, четверта – в розташуванні противника.

Додаткові сектори обстрілу призначаються для поразки противника при обході їм позиції відділення, прориві в проміжку з сусідом та для кругової оборони.

Рубежі самостійного відкриття вогню з вогневих засобів вказуються на місцевості по орієнтирам та місцевим предметам на відстані прямого пострілу кожного із вогневих засобів.

Для організованого ураження противника призначаються рубежі відкриття вогню.

Рубежі відкриття вогню:
1 – ПТРК,
2 – із гармат БМД,
3 – із стрілецької зброї

Готовність системи вогню визначається зайняттям бойовими машинами десанту (бронетранспортерами), гарматами та іншими вогневими засобами вогневих позицій, підготовкою даних для стрільби, а також наявністю боєприпасів.

2 навчальне питання –

Послідовність та зміст роботи командира відділення з організації оборонного бою в умовах безпосереднього зіткнення зіткненням з противником та поза зіткнення з ним. Картка вогню відділення.

ПІДГОТОВКА ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ

Підготовка оборони включає:

- організацію бою (прийняття рішення, постановку бойових завдань, організацію системи вогню, взаємодії, всебічного забезпечення та управління);
- зайняття оборони, створення бойового порядку та системи вогню;
- інженерне обладнання району оборони (опорного пункту);
- розробку картки вогню;
- підготовку відділення до бою;
- контроль готовності оборони та відділення до виконання бойового завдання.

Командир під час організації бою виконує:

усвідомлює отримане завдання,

проводить розрахунок часу,

віддає попередні розпорядження для проведення заходів, які

потрібно провести негайно для швидкої підготовки підрозділів,

оцінює обстановку,

приймає рішення на оборону та доповідає його старшому

командиру,

віддає бойовий наказ,

організує взаємодію, всебічне забезпечення та управління.

Здійснює контроль за підготовкою підрозділів та у

встановлений час доповідає старшому командиру про готовність до виконання бойового завдання.

В умовах безпосереднього зіткнення з противником,
командир відділення крім вищевказаних заходів
повинен:

поставити завдання особовому складу на заняття позицій, організувати спостереження, систему вогню, управління, взаємодію, бойове забезпечення та інженерне обладнання позиції. Під час постановки особовому складу завдань командир відділення повинен вказати місце кожного підлеглого в бойовому порядку (на позиції) і визначити порядок спостереження і ведення вогню. У подальшому командир відділення детально вивчає місцевість, уточнює завдання особовому складу і порядок взаємодії, а при необхідності й інші питання.

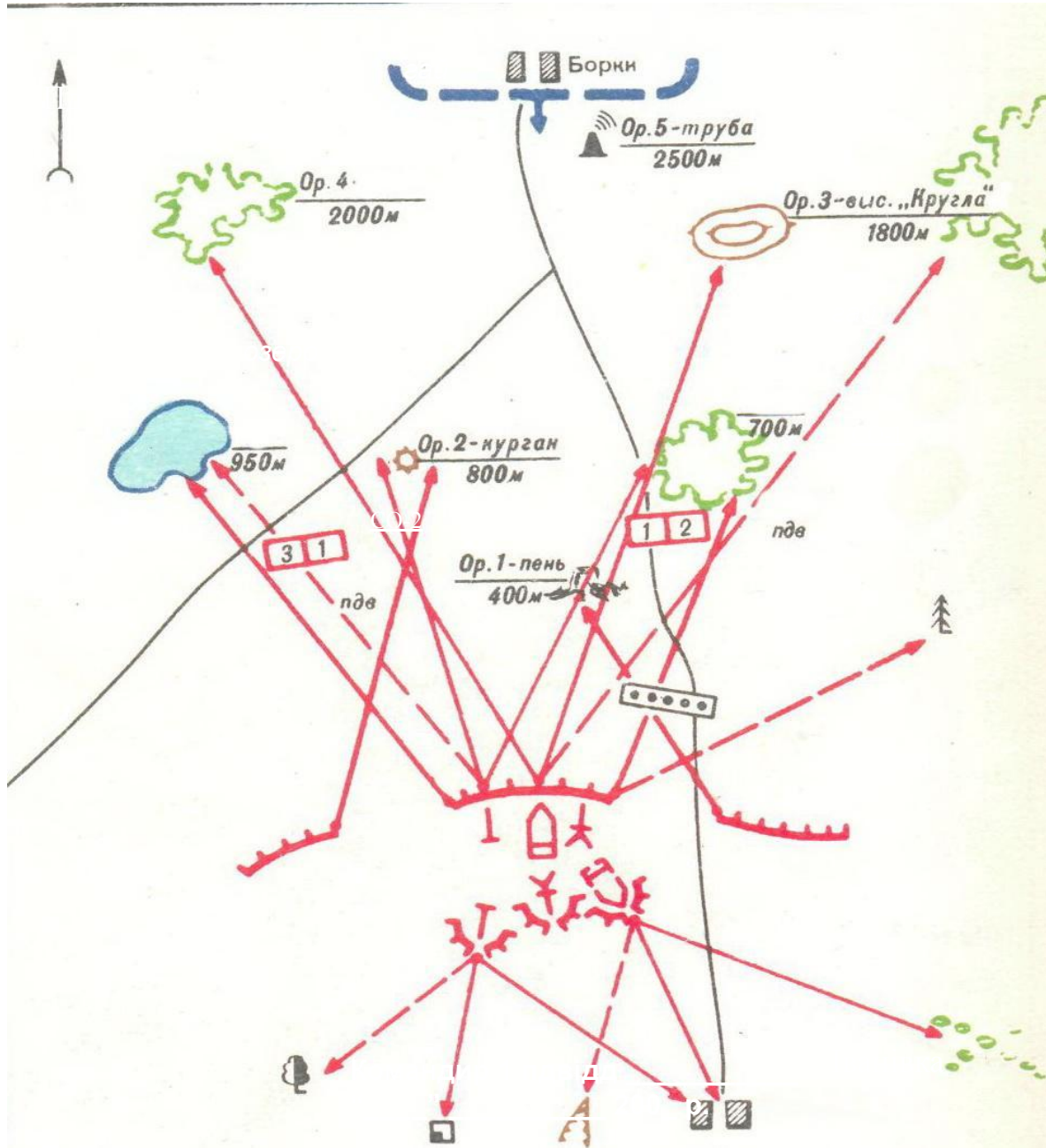
При переході до оборони поза зіткненням із противником командир відділення, усвідомивши завдання на перехід до оборони, зобов'язаний: вивести відділення на зазначену позицію чи в укрите місце поблизу її, скрито розташувати його, організувати спостереження, безпосередню охорону і систему вогню; вказати основні і запасні вогневі позиції для бойової машини (бронетранспортера), кулеметнику, гранатометнику і місця автоматникам; віддати бойовий наказ; організувати інженерне обладнання та маскування позиції; визначити відстані до орієнтирів, підготувати дані для ведення вогню вдень та вночі і скласти картку вогню.

У бойовому наказі при постановці завдань особовому складу командир відділення вказує:

- навіднику-оператору, механіку-водію, кулеметнику і гранатометнику – основні і запасні вогневі позиції;
- автоматникам — місця для стрільби, послідовність обладнання і зміни в ході бою;
- порядок спостереження і ведення вогню по наземним і низько летючим цілям, навіднику-оператору і кулеметнику, крім того, основний і додатковий сектори обстрілу з кожної вогневої позиції.

Бойовий наказ повинен викладатися коротко і гранично ясно.

Карточка вогню парашутно-десантного відділення

3. Ведення оборонного бою. Особливості дій військовослужбовців у складі бойових груп в умовах ближнього бою.

ПЕРІОДИ ОБОРОННОГО БОЮ:

- дії (КВ-КСП, о/с, спостерігача, чергового вогневого засобу) при виявленні окремих груп противника розвідки (пророблення проходів), передових підрозділів (розвідка боєм);
 - з одержанням сигналу про безпосередню загрозу застосування противником ЗМУ, ВТО;
- з початком вогневої підготовки атаки противника;
- з переходом противника в атаку;
- під час атаки противника
 - по мірі наближення противника до переднього краю оборони;
 - як тільки буде визначене місце пророблення противником проходу в загородженнях перед переднім краєм;
 - противник, який увірвався в опорний пункт взводу;
- під час вклинення противника на позиції сусідів;
- у випадку обходу противником опорного пункту взвод;
- після відбиття атаки.

В обороні взвод знаходиться в постійній готовності до відбиття атаки противника.